

на неговото хубавичко момиченце, че баща му го вика въ конакътъ; а ти, Танчо, почѣкай тука, дорде са вѣрне назадъ чичо ти Нейко...

— Не, то не е тѣй, чѣкайте, извикалъ Танчо, като попаренъ. Защо Нейко да иде!.. Азъ съмъ ѣ баща... азъ ща да я доведа... Пуснете ма, пуснете... тя е мое дѣте. Азъ сами ща да ти я доведа, Халилъ-ефенди, съ моите собственни рѣце... Ща да ти я дамъ... пуснете ма....

Но Танча не слушале. Халилъ пратилъ Нейка да доведе Злата; а Танча пакъ затворилъ въ дупката. Проклѣти да сте, трижъ проклѣти да сте! викалъ Танчо. Сичко погина! Изчезна моята надѣжда! Азъ щѣхъ и самъ да имъ донеса главата на моята мила дщеря, а сега?... Злато, Злато, мое мило дѣтенце! Нещастна си ти, моя дщерко! Но не отчайвай са, Танчо! Бжди мъжъ и баща! А може то-